

ZVESTI

Občasník cirkevného zboru
ECAV na Slovensku Liptovský Mikuláš

Vianoce

MMXXII

Rozhovor

Zamyslenia

Zo života zboru

*Vianočný
program*

NA ÚVOD

Milí bratia a milé sestry,

cirkevný rok sa pravidelne opakuje s neodmysliteľným Adventom i Vianocami, a predsa sa na toto obdobie nanovo tešíme. Aj biblická zvesť o narodení Ježiša Krista je vždy tá istá, a predsa svojím spôsobom neopakovateľná. A vďaka ju prijímame.

Túžime prežiť Vianoce v pokoji a radości, v kruhu svojich blízkych. Zároveň budeme žiť v realite dní a udalostí, ktoré nás obklopujú. Nevytvoríme si naivnú idylku, ktorá nás odtrhne od reality všedných aj sviatočných dní. Biblický príbeh o narodení Spasiteľa bol poznačený tvrdosťou okolností, ktoré ho obklopovali. Putovanie, trma-vrma v Betleheme, žiadny nocľah, obávaný Herodes, nutný útek do Egypta...

Ani v tomto roku nebudú mať všetci ľudia pokojné a požehnané Vianoce. Ceny takmer všetkých komodít stúpajú, finančných prostriedkov v peňaženke rapídne ubúda, vo svete sú mnohé ohniská nepokojov, za hranicami zúri vojna. Ako dosiahnuť, aby v našom srdci bol pokoj a Vianoce boli radostné? Nedajme sa zatiahnuť do víru sveta okolo nás. Nech nás Kristov príchod naplní pokojom. A popri tom myslíme na tých, ktorí sa nachádzajú v rôznom nepokoji, ohrození, sú nevládni, chorí, opustení. Ak inak nie, tak ich vložme aspoň do svojich modlitieb.

Po dvoch rokoch pandémie smieme sa nanovo nadýchnuť a svätiť Vianoce tak, ako sme boli zvyknutí. V rodine pri spoločnom stole, s priateľmi, v spoločenstve zboru, na Službách Božích v chráme a nie pred televíznymi obrazkami. A nielen počas tých niekoľkých sviatočných dní. Vráťme sa k tým starým dobrým koreňom a žijme ako jedna veľká rodina.

Nech sú pre nás tohtoročné Vianoce skutočne neobyčajné, originálne. Dajme sa nimi o to viac pritiahnuť k Tomu, ktorý sa k nám sklonil vo svojej láske, lebo on sám je vo svojej podstate Láska!

Vladimír Ferenčík
zborový farár

ZO SENIORÁTU, SLOVENSKA, SVETA

EVANJELICKÁ SPOJENÁ ŠKOLA OSLAVOVALA

Vo štvrtok 29. septembra 2022 sme si pripomenuli tridsiate výročie založenia Evanjelickej základnej školy biskupa Jura Janošku a dvadsiate výročie založenia Evanjelickeho gymnázia Juraja Tranovského, ktoré dnes tvoria jeden celok pod názvom Evanjelickej spojená škola Liptovský Mikuláš. Slávnosť začala v kostole na slávnostných Službách Božích, kde kázňou poslážil brat biskup Východného dištriktu ECAV Mgr. Peter Mihoč, a pokračovala akadémiou v Dome kultúry. V programe vystúpili tancom, básňami a hudobnými vystúpeniami žiaci a študenti oboch zložiek školy. Všetci prítomní mali možnosť po prvýkrát uvidieť film o škole, ktorého myšlienkou bolo priblížiť školu ako živé dielo-organizmus, ktorý žije a stojí na piatich pilieroch vystihujúcich podstatu evanjelickej školy.

Ako povedala v príhovore riaditeľka školy Jana Chaloupková: „Farby ruže symbolizujú túžbu po poznaní a vedomostiach, duchovné spojenie, dynamiku i rozmanitosť. Päť farieb – päť symbolov, päť pilierov (biely, modrý, zelený, červený a žltý), kde každý má svoju úlohu a je vzájomne prepojený. To je naša škola, to je Božie dielo, živý organizmus, ktorý spoločne tvoríme.“

Prevzaté a upravené z esslm.sk

MÁME PRVÚ GENERÁLNU DOZORKYŇU

Generálne presbyterstvo Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku na svojom zasadnutí dňa 2. decembra 2022 vyhlásilo výsledok II. kola voľby na post generálneho dozorcú ECAV na funkčné obdobie 2022 – 2028.

O funkciu generálneho dozorcú ECAV sa v II. kole voľby uchádzali dvaja kandidáti. Kandidát PhDr. Marián Damankoš, PhD. vo voľbách získal podporu 26,53 % konventuálov (3266 hlasov) a kandidátka Ing. Renáta Vinczeovej dala vo voľbách svoj hlas 59,99 % konventuálov (7385 hlasov). Z celkového počtu 12310 konventuálov bolo 1659 tých, ktorí nehlasovali za žiadneho kandidáta, prípadne odovzdali neplatný hlasovací lístok.

Sestre Renáte Vinczeovej, ktorá je historicky prvou ženou na svojom poste, blahozeláme a prajeme Božiu múdrosť a požehnanie do jej služby.

Prevzaté a upravené z ecav.sk

VIANOCE KÚSOK PO KÚSKU

Advent a Vianoce sú dobrý čas na zastavenie. Ale ako na to? Pôjdem do kostola, prečítam si niečo o viere, ... Biblia ako taká je často na poslednom mieste, lebo sa nám môže zdať veľká, komplikovaná a napísaná nie práve hovorovou rečou. Ale nedajte sa odradiť! Pomôcť vie aj online alebo mobilná aplikácia, ktorá vás jednotlivými témami prevedie. Stačí, ak navštívite bible.com/sk/, v menu prejdete na „plány“, zadáte si trebárs Vianoce a už si len vyberiete jeden z plánov. Priblížite sa tak k slovu, ktoré zmenilo a mení svet.

red.

TAKÉ (NE)OBYČAJNÉ VIANOČNÉ SVIATKY

Advent je nádherné obdobie, pretože nás pripravuje na niečo pekné. Na vianočné sviatky a na stretnutie s Pánom Ježišom. Prežili sme dva roky pandémie. Aké to bolo ťažké, keď pár dní pred Vianocami vyšlo nariadenie hygienika o zrušení bohoslužieb na vianočné sviatky. A minulý rok? Vyháňať a nepúšťať ľudí do kostola, aby ste neprekročili limity. Absolútne absurdné. Logicky rozumieme, že bolo potrebné obmedziť ľudí, aby neskolaboval zdravotný systém. No komu by nebolo ťažko – v prázdnom kostole!

Chvála Bohu, je to, pevne verím, za nami. Môžeme sa voľne nadýchnuť a privítať Spasiteľa. Budú to Vianoce omnoho skromnejšie! Na darčeky, na jedlo, na teplo (aj v kostole). Žiaľ, jeden problém neskončil, nastal druhý. Ale pozrite, aký je príbeh Ježišovho narodenia nádherný!

Nádherný, lebo je skromný, a predsa bohatý. Skromný je na dary, na pohodlie! Ale bohatý na lásku, na ľudí, na pastierov, na mudrcov! Ale hlavne na láskavý dotyk Boha. Na Jeho vedenie a Jeho ochranu, na Jeho prítomnosť!

Neustále premýšľam, kedy sú Vianoce najkrajšie! Dostávam jednu a tú istú odpoveď! Keď sme všetci spolu. Za ten úžasný dar neustále Bohu ďakujem. Môžem ich sláviť so svojou rodinou ako každý rok. Môžem ich sláviť s ľuďmi, ktorí mi prirástli k srdcu. A počas tej prenesmiernej nádhery štedro-večerných bohoslužieb prežiť skutočný dotyk Boha.

Mnohým z nás prídu návštevy. Vrátia sa deti. Domy a byty budú plné smiechu. Užite si tento okamih! Nie je večný! Je to dar Stvoriteľa, ktorý do nášho sveta posielal svoje dieťa.

Tiež nikdy nezabudnite! Pastieri boli fajn, mudrci boli fajn, návštevy sú fajn.

Lenže bez úžasu, bez otvoreného neba, bez anjelov a detského plaču, bez Pána Boha Vianoce neexistujú! Nájdite si, prosím, čas! Na bohoslužbu, na modlitbu, na rozjímanie. Aby nám to celé dávalo zmysel.

Zmysel životu, konaniu, službe i priateľstvu dáva Všemohúci. Na tom nik a nič nemôže zmeniť.

Tak nech sú tieto skromné Vianoce bohaté! Na preukázané dobro, na lásku a na dotyk Boha. Z celého srdca vám to prajem.

Marián Bochnička, preds. zborový farár

ZOSTÁVA

Na stole starkého dlane dve
k modlitbe vrúcnej zložené.

Rodičia, dietky malé
v súzvuku chvália Vianoc chvíle.

Darčeky, vôňa ihličia,
teplo v izbietke i duši,
ten obraz z detských čias
nik a nič nenaruší.

Zostáva naveky hlboko v nás
ten požehnaný vianočný čas.

Božena Tesárová

ZO ŽIVOTA NÁŠHO CIRKEVNÉHO ZBORU

Po skončení prázdnin, ktoré boli, mimochodom, mimoriadne horúce, začala naša každodenná rutinná práca. Najdôležitejšou úlohou, ktorá sa pred nami objavila, bola konfirmácia.

Keďže sme prežili pandemický rok s rôznymi zákazmi a obmedzeniami, jej termín sme posunuli na poslednú septembrovú nedeľu. Prvé stretnutia konfirmandov po prázdninách ma zasiahli „trasom a chvením“. Lenže čuduj sa svete, ako sa naše deti rýchlo učia, keď ide do tuhého. Na skúške boli naozaj veľmi pekne pripravení. V sobotu pred slávnosťou sa tradične upratoval kostol. Veľmi ma potešilo, keď ani nie za dve hodiny bolo všetko hotové. Na všeličo som si už zvykol, ale keď som videl chlapcov konfirmandov, ako umývajú okná na chóre, veľmi som zostal povzbudený. Väčšinu rodičov som poznal, pretože som ich sobášil. Väčšinu detí som pri krste držal

na rukách. Na záver tohto úžasného slávnostného dňa som dostal veľmi milý a hlavne kreatívny darček: let balónom! Určite si ho užijem, ale to najdôležitejšie - spomienka na veľmi milé deti - mi trvalo zostane v srdci.

Počas leta bol opäť sprístupnený náš kostol pre hostí a verejnosť. Patrí veľká vďaka našim úžasným sestrám, ktoré si v ňom podelili službu. Bez utorňajších popoludňajších polhodín by už nebolo leto v Mikuláši. Z celého srdca chcem poďakovať Metodovi Rakárovi a Veronike Motýľovej za ich službu. Tento rok sme zaznamenali jeden výnimočný rekord. Bezmála 100 účastníkov polhodinky. S bratom Metodom sme zažili aj veľa iných krásnych koncertov. V Ilanove - v pásmach Ilanovských píšťal - či v meste. Povieť to len tak krátko! Sme radi, že ho máme! Je našim novodobým Dr. Wurmom.

...pokračovanie na strane 9

TAK BOH

Milí bratia a sestry v Ježišovi Kristovi!

Nie všetky veci, nie všetci ľudia a nie všetky udalosti nás dokážu rovnako zaujať. Keď však počujeme o niečom, čo je označené s predponou „naj“, náš záujem a pozornosť vzrastie. Vyšlo množstvo kníh, ale len niektoré sú považované za „naj“. Môžeme dostať najvýhodnejšiu pôžičku. Získať najvýhodnejší paušál. Všetky dni v roku sú rovnaké, no niektoré máme predsa len najradšej. Pre väčšinu z nás medzi také patria aj vianočné sviatky. Stretávajú sa najbližší ľudia, na stoloch máme najviac dobrôt. V najväčšom počte prichádzame do kostolov.

Čítame a počúvame jeden z najznámejších biblických textov. Jeho podstata sa však najviac prehliada. Preto sa chceme spoločne dnes nad ním zamyslieť a pochopiť jeho poslanstvo.

„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezhynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho.“

„Boh“ – najväčšia Láska. To je najväčšie možné poznanie. Tak o tom spievame v piesni z nášho Evanjelického spevníka /229/: Boh náš je láska od večnosti, je základ bytia, prúd milosti, On z lásky stvoril, spravuje svet, kde nieto Jeho, života niet! Boh náš je láska, Boh náš je láska. Boh z lásky stvoril svet. Z lásky stvoril človeka. Lásku vložil do ľudského vnútra. Láska je jedna časť Božieho obrazu v nás. Ako jednotlivci, ale aj ako spoločnosť túžime po láske schopnej veľkých obetí. Želáme si, aby nás mal niekto rád. Aby nás niekto potešil, prihovril sa, pomohol nejakým praktickým skutkom. Dnešná spoločnosť je hladná po úprimnej láske. Sme nastavení viac na prijímanie, než dávanie. Na svete je veľa ľudí bez lásky. Nenapíšu vianočný pozdrav. Nikoho neobdarujú. Sú tvrdí a na všetky smery skúpi. Je veľa tých, ktorí sú sami. Ktorí milovali a boli milovaní. V uplynulom roku niektorým smrť vzala vzácnych blízkych príbuzných. Iní zas museli

odísť za prácou. Zase ďalší sa od najbližších odsťahovali. Ak sa cítite opustení, pozorne čítajte ďalej o konaní najväčšej Lásky.

„Svet“ – najväčšie spoločenstvo. Evanjelista Ján týmto pojmom označuje ľudí od Boha vzdialených. Preto celkom oprávnené sa v ňom sami môžeme nájsť. Hriechmi sa Pánu Bohu vzdávame. Z tohto posolstva však vyniká istá zvláštnosť: napriek tomu, že som hriešnik, mám istotu, že ma Boh miluje. Aká jedinečnosť: napriek smútku, v ktorom sa nachádzam, Boh ma dvíha a teší. Aj keď sa zdá, že nás v ťažkostiach opúšťa, predsa je

„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezhynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho.“ Ján 3,16

s nami. Cez deti, vnúčatá, súrodencov, susedov, priateľov. Nikoho: malých ani veľkých, radostných ani smutných nenecháva bez svojej opateru. Len či my sme s Ním?

„Svojho jednorodeného Syna“ – najväčší dar. Už sa skončila nákupná horúčka, naháňanie sa za vianočným darom. Jeho hodnota môže byť závislá aj od toho, do akej miery milujeme toho, koho chceme obdarovať. Spoločným menovateľom nás všetkých sú Vianoce. Presnejšie povedané: Boží vianočný dar v podobe betlehemského Dieťaťa. Boh nám prejavil nie iba trochu lásky, ale lásku v najvyššej možnej miere. Dnes (aj dnes) máme najväčšiu možnú šancu: prijať najväčší dar.

„Dal“ – najväčší čin. Poznáme zbabelé, nízke, ale tiež ušľachtilé ľudské činy. Do veľkej miery odrážajú stav srdca konkrétneho človeka. Vo vianočnom dare vidíme veľkosť Božieho srdca. Dáva to najväčšie. Pán Ježiš neskôr povie: „Nikto nemôže väčšie milovať, ako keď život položí za svojich priateľov.“ /J15,13/

MILOVAL

„Nezahynul“ – najväčší sľub. So sľubmi máme svoje skúsenosti. Sľuby medzi manželmi, medzi rodičmi a deťmi, sľuby medzi zamestnancami a nadriadenými, sľuby dané Pánu Bohu a cirkvi. Tvoria základ pre život v dôvere, harmónii. Ale nikto z ľudí nemôže dať sľub, že nás zachráni z moci hriechu. Nikto z ľudí nám nemôže sľúbiť večný život.

„Ale“ – najväčší rozdiel. Keď chodíme s otvorenými očami, vidíme mnohé rozdiely. V sociálnom postavení, rase, postoji ku kresťanskej viere. V demokratickej spoločnosti máme rozličné ponuky. O tom, čo si vyberieme, rozhodujeme sami.

„Večný život“ – najväčší majetok. Tak, ako rôzne cítime, zmýšľame, tak máme aj rôznorodý rebríček hodnôt. Jeden považuje za najdôležitejšie peniaze. Iný zdravie. Zase ďalší za najdôležitejšiu devízu pokladá priateľov. Lenže nič z toho nie je trvalé. Peniaze rovnako ako zdravie i priatelia, všetko je pomínutelné. Večný je len Boh. On nám ponúka večné hodnoty. Skrze vieru získavame večný život ako najväčší majetok.

„Mal“ – najväčšia istota. Sme zmietaní neistotou. Dnes pracujeme, ale nevieme, či tak bude aj zajtra. Porozumenie môže vystriedať konflikt. Všetci túžime po istote. Na to veľmi dobre reagujú poisťovne. Poistenie – istota, tak znel kedysi slogan poisťovne. Učeníci počas búrky na mori hľadajúc istotu obrátili sa na Ježiša: „Zachráň nás, Pane, hynieme!“ /Mt8,25/ U Neho istotu našli.

„Kto verí“ – najväčšia jednoduchosť. Vývoj v oblasti techniky ide nezadržateľne vpred. Vytvorili sme prístroje a zariadenia, ktoré nedokážu všetci ovládať. Nie každý dokáže upraviť digitálnu fotografiu, založiť a spravovať webovú stránku a pod. Uveriť a prijať Ježiša Krista, to dokáže aj ten najnenápadnejší a najslabší. Je to také jednoduché, že to zvládne aj malé dieťa.

„V Neho“ – najväčší pôvab. Mnohí máme radi rozprávky. Najmä preto, lebo dobro víťazí nad zlom. Dobré vlastnosti sú vyzdvihnuté nad zlé. Dobro v prospech iných využíval aj Pán Ježiš. „Slepí vidia, chromí chodia, malomocní sa čistia, hluchí počujú,

mŕtvi vstávajú a chudobným sa zvestuje evanjelium.“ /Mt 11,5/ A dary, ktoré so sebou priniesol, chce odovzdať aj nám: „láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, nežnosť, dobrotivosť, vernosť, krotkosť, zdržanlivosť.“ /G 5,22-23/

Príchod Božieho Syna Ježiša Krista do nášho sveta má pôvod v Božej láske k nám. Je to najväčšia možná láska. Pre nás je najdôležitejšie sa tejto láske otvoriť. Amen.

*Lýdia Kordošová
zborová farárka*

MODLITBA

Pane Bože, najväčšia láska, ďakujeme za najväčší dar, Tvojho Syna Ježiša Krista a za najväčší sľub, ktorý sme dostali, sľub večného života všetkým, ktorí vierou príjmu Tvojho Syna do svojho života. To je naše najväčšie bohatstvo a radosť, naša najväčšia nádej a istota v týchto pohnutých a smutných časoch.

Urob si aj z nás tvorcov pokoja a služobníkov, ktorí sa budú venovať službe iným. Daj, aby radostná zvesť o spáse prenikla do srdc všetkých, ktorí smútia, prežívajú bolesť, nachádzajú sa v smútku, nepokoji a beznádeji. Vypočuj nás pre Ježiša Krista, Tvojho Syna, pre nás narodeného. Amen.

NAŠI PÁPAYOVCI

Kedže Vianoce sú časom, kedy sa rodiny spolu stretnú, radi by sme vám predstavili rodinu, ktorá je v našom cirkevnom zbore viditeľná od toho najmladšieho až po najstaršieho člena. Predstavujeme Vám rodinu Pápayovú, ktorú tvorí mamina Maťka, presbyter Marek st., stredoškólák Janko, bedmintonista Marek ml. a šachista Aurel.

Dnes už nie je také bežné, že niekto má tri deti. Vy áno, a bol to vždy taký malý gang, postupne sa predierajúci časťami zboru. Vidieť vás spolu ako rodinu je vždy pekné. Čakajú nás Vianoce, ktoré sú aj príbehom narodenia. Ako si spomínate na očakávanie narodenia vašich chalanov?

Marek st.: Maťka pracovala ako manažérka 3 obchodov v Liptovskom Mikuláši, Ružomberku a Banskej Bystrici. Ja som vtedy pracoval na Vojenskej akadémii. Obaja sme mali toho veľa. Maťka mala bezproblémové tehotenstvo, a tak bola schopná pracovať naozaj do posledných dní pred pôrodom. Malý Janko mal byť také vianočné dieťa, no nevedel to vydržať, a tak k nám prišiel už začiatkom advetnu.

Maťka: Tešili sme sa na každého jedného z chlapcov, bolo to niečo nové, niečo neprebádané, tešili sme sa, čo všetko to prinesie, čo ako rodina zažijeme. Určite to bola zmena v živote. Naučili sme sa, že musíme obetovať svoj čas, seba, svoje potreby.

Marek st.: Zrazu nebolo podstatné to, ako sa cítim ja alebo manželka, ale prvoradé bolo to malinké stvorenie. Po Jankovi sa nám narodil ešte Marek a neskôr Aurel. Počas 4 rokov sa tak naša rodina rozrástla o troch členov.

Čo bolo na tom najkrajšie?

Marek: Každé to obdobie, ako chlapci rástli, bolo krásne, prvé krôčky, lezenie po nábytku, prvé slová. Sme Mu vďační, že máme zdravé deti a hlavne, že ja ako otec som aj napriek povolaniu mohol vidieť svoje deti vyrastať.

A ako si spomínate na svoje detstvo?

Marek: Ja som pôvodom z Nitrianskeho kraja. Moje detstvo bolo zaujímavé. Môj otec pracoval ako montér a veľa času trávil mimo domu. Starala sa tak o nás hlavne mama. Aj vďaka tomu som si tak uvedomil, aká je úloha otca v rodine dôležitá, ten otcovský vzor tam musí byť. Popri škole som športoval, vtedy bolo moderné karate, alebo sme s partiou chalanov stavali bunkre pri potoku a hrali futbal na ihrisku. Ukončil som gymnázium v Šali, kde som začal spoznávať Boha viac. Bližšie k Bohu a vzťahu

k Nemu ma však priviedla až Maťka. Po strednej škole som chcel ísť študovať chémiu, no nakoniec moje kroky smerovali na Vojenskú akadémiu v Liptovskom Mikuláši, kde som vyštudoval odbor radiačná biologická a chemická ochrana.

Maťka: Ja som vyrastala v lľanove. Mala som skvelé rodinné zázemie, skvelých rodičov, s ktorými mám pekné zážitky. Ako rodina sme vyrastali v harmónii, celá rodina, tety, ujovia sme sa veľa stretávali. Zažila som tu krásne detsvo a mladosť. Počas detstva som trávila čas so starou mamou a aj napriek tomu, že nám bolo dopriate byť spolu len krátko, dala mi ten najväčší dar a to ten, že ma priviedla k viere v Pána Boha.

Ty, Maťka, si bola aktívnou mládežníčkou. Čo ti dali tieto roky?

Maťka: V 6 rokoch som prišla o starú mamu, ale stále ma to ťahalo k väčšiemu poznaniu Pána Boha. Mala som 12 rokov, keď som sa v jednu sobotu rozhodla, že chcem chodiť na confirmáciu. Oznamila som to rodičom, sadla som na autobus do mesta a zaklopala na dvere fary. Vtedy v meste slúžila pani farárka Devečková a veľmi ju moje rozhodnutie potešilo. Nebola som ani tak aktívnou mládežníčkou, skôr som viedla stretnutia detí v lľanove. S pani farárkou a sesternicou sme rozbehli v lľanove detskú besiedku. Začínali sme s 5 deťmi a postupne nás bolo aj 10 - 12. Robili sme im rôzny program, hry a trávili sme s nimi veľa času. Bol to požehnaný čas, ktorý ma naplňal a veľa naučil.

Vaše cesty sa spojili v roku 1997. Ako ste sa spoznali?

Marek: Bolo to v marci na Jozefa. Bol som v poslednom ročníku na akadémii. Prišiel za mnou spolužiak, aby som s ním šiel osláviť meniny do vtedajšieho PDA-čka (Posádkový dom armády, pozn. redakcie). Kamarát si zavolať aj svoju priateľku a jej kamarátku, ktorou bola Maťka. Maťka ma dokonca pozvala aj na športovú akciu do lľanova, hral sa tam stolný tenis. Asi ma chcela poraziť. Nepodarilo sa jej to (smiech). Vo vzťahu sme však prešli aj skúškou, kde som na tri roky odišiel pôsobiť do Topoľčian. Po troch rokoch som sa vrátil späť na Vojenskú akadémiu v Liptovskom Mikuláši. Tu sme s Maťou začali chodiť do kostola,

kde už pôsobil pán farár Bochnička, dal som sa konfirmovať a v roku 2003 sme sa s Matkou vzali.

Matka: Ja som sa od svojich trinástich rokov každý jeden večer modlila za rodinu, za svojho manžela. Aby ním bol niekto, kto je dobrý a kto bude poznať Pána Boha. A to sa aj splnilo.

Ako ste tie tri roky fungovali a čo vás naučili?

Matka: Počas odlúčenia to bolo náročné, neexistovali mobily, a tak sme si písali listy, keď sa nám podarilo, tak sme si spolu aj zatelefonovali z telefónnej búdky. Počas víkendov Marek chodil domov, ale bolo treba pomôcť jeho rodičom v Nitre, a tak sme sa veľmi málo videli. Bola to pre nás naozaj taká skúška.

Marek: Bolo to ťažké, ale naučili sme sa, že život nie je automat, že dostaneme, čo chceme, len stačí hodiť mincu a stlačiť gombík. Zažili sme rôzne skúšky, ale dokázali sme ich prekonať.

Potom prišli deti, život a voi-là, tu vás máme. Zažil som vás zamilovaných ako na medových týždňoch, ale určite to nie je vždy také ľahké. Čo vám pomáha v ťažkých časoch?

Marek: Áno, budúci rok oslavujeme dvadsiate výročie svadby, ten čas prešiel veľmi rýchlo. Počas tých rokov sme si naozaj prešli krásnymi, ale aj ťažkými obdobiami. Všetko, čo príde, nech akákoľvek situácia sa objaví, snažíme sa to odovzdať do Jeho rúk, spoločne sa za to modlíme, alebo si prečítame Bibliu. Naučili sme sa, že aj keď veci nejdú vždy tak, ako chceme, tak to prijímame. Keď tie veci dáme do rúk Hospodinovi, nemusíme sa obávať, že to dopadne zle. V súčasnosti staviame chatu, ktorá taktiež vyžadovala mnoho času a energie, a nie vždy všetko šlo podľa našich predstáv. Ale už dlhé roky sa za ňu modlíme a prosím Boha o Jeho požehnanie pre stavbu, pre ľudí, ktorí si tam prídu oddýchnuť, pre ľudí, ktorí nám s ňou akokoľvek pomohli, či išlo o majstrov alebo kamarátov. Želáme si, aby to bolo miesto, kde bude On vždy vítaný.

Kto je vo vašej rodine taký iniciátor na stíšenie alebo modlitbu?

Marek: Je to také spoločné, podľa toho, kto čo prežíva. Manželstvo je o dopĺňaní sa, snažíme sa toho druhého povzbudzovať.

Kedže Marek je doma, máte tvrdú disciplínu? Čo je doma najväčší boj a čo, naopak, miesto spoločnej pohody?

Marek: Kedže sme doma piati a bývame v byte, chlapcov od detstva vedieme k tomu, že keď sa má niečo urobiť, tak to spravíme. Chlapci majú jednotlivé povinnosti rozdelené a po týždni si ich menia. Naučili sme sa, že čím skôr niečo spravíme, tak to máme z krku.

Janko: Občas sa mi nechcelo ísť na chatu pomáhať, ale nakoniec som šiel a vždy je tam dobre.

Matka: Pohodu teraz nachádzame na chate, kde je klud a večer krásne hviezdy. Celú zimu ako rodina lyžujeme, počas jesene sme sa začali venovať turistike po Liptove.

Marek, v pracovnom živote si ako vojak zažil už všeličo. Čo ťa naučila táto profesia?

Marek: Naučilo ma to byť presný, dochvilný, v živote analyzovať veci a byť pripravený na rôzne varianty. Naučilo ma to pripraviť sa na veci, ktoré máme v rukách a vieme ovplyvniť. Je to ako šach-treba byť pár krokov vpred.

Mimo práce si presbyter a v zbore pomáhaš aj s nahrávaním Služieb Božích. Teda si v kostole aj takpovediac profesionálne. Čo ťa do kostola a do spoločenstva okrem povinností ťahá?

Do kostola chodím, aj keď nenahrávam. Našli sme si tam spoločenstvo, ktoré je pre nás ako rodina. Je to milé stretnúť sa po kostole, porozprávať sa, čo kto zažil, a pozdieľať sa. Presbyterstvo bolo pre mňa prekvapením, veď som bol niekto nový, nepoznaný. Keď ma s tým oslovili, veľmi som nad tým premýšľal, nie je to len tak, si dôležitou súčasťou zboru a máš zodpovednosť. Rád však pomáham, s čím Zbor potrebuje, naposledy som napríklad pomáhal s prerábaním sirotinca.

Ako zažívate vieru doma?

Marek: Najdôležitejší je vzor od rodičov, aby deti vedeli, že je normálne chodiť v nedeľu do kostola. Deti sme viedli k viere postupne od začiatku, samozrejme, najskôr chodili na detskú besiedku, konfirmáciu a teraz navštevujú mládež, chcem sa poďakovať všetkým členom v našom zbore, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom starajú o našu mládež od besiedky až po piatkové stretnutia na domčeku. Som rád, že aj naše Ozbrojené sily majú Ekumenickú pastorálnu službu k mladým, a tak sa chlapci zúčastňujú táborov a víkendoviek, kde stretnú nových ľudí.

Matka: Učíme ich aj vzájomnej pomoci, aby ochotne pomáhali druhým.

Aurel: Večer ocino s maminou prídu do našej izby, porozprávame sa, aký sme mali deň, a potom sa ocino pomodlí a poďakuje Bohu za to, čo sme zažili a o ochranu počas noci a do ďalšieho dňa.

Matka je gazdiná na každom fronte. Vianoce sú na domáce práce pomerne náročné. Pomáhajú aj chlapi? A čo si na Vianociach užívaš najviac?

Matka: Na Vianociach mám rada, že sa spoločne zapájame do činností, chalani miesia cesto na medovníky, pomáhajú upratovať, vyprážajú ryby, spoločne zdobíme stromček. Najradšej však mám štedrý večer, keď ideme do kostola, navečierame sa, sadneme si pri stromčeku a strávime spolu čas a pripomenieme si o Kom tie celé sviatky sú.

Aké je vaše životné motto alebo biblický verš, na ktorý si často spomínate?

Marek: Je ním Žalm 23 - Hospodin je môj pastier alebo aj pieseň č. 263 - Hrad prepevný je Pán Boh náš. Je to také posilňujúce a povzbudzujúce.

Ďakujeme za váš čas.

*Zhovárал sa: Ján Blcháč / Foto: Samuel Žiaran
Rozhovor prepísala: Stanislava Pethövä*

KONFIRMANDI 2022

Horný rad zľava: Jana Sochorová, Adam Liška, Mathias Martin Beňo, Timotej Palkovič, Matúš Varga, Natália Kráľová, Michal Barty, Michal Kubáni,
Dolný rad zľava: Adela Mikušová, Tamara Dobáková, Tamara Marková, Marek Pápay, Peter Cuker, Artur Drobčo, Pavlína Mičudová, Ema Korenková,
Alžbeta Ratulovská, Miroslava Nina Gajdošová, Viktória Verčimáková, Slobodová Anna, Ema Lujza Gajdošová, Katarína Mudroňová, Ema Mikulášová

ZO ŽIVOTA ZBORU

... pokračovanie zo strany 3

Na konci septembra sa konala konferencia Sláva šľachetným. V preplnenom vrbickom chráme sa na záver konali Slávnostné služby Božie. Moje vrúcne poďakovanie patrí Spolku Matina Rázusa a hlavne bratovi farárovi Vladkovi Ferenčíkovi za organizáciu tejto pozoruhodnej konferencie.

Hodžove slávnosti – Dôstojne sme si pripomenuli 100. výročie prenesenia telesných pozostatkov M. M. Hodžu do Lipt. Mikuláša. Mnohí ste možno nevedeli, že brat farár nemal zaslúžený pokoj ani po smrti. V Českom Tešíne rušili hlavný cintorín. Na priamy zásah prezidenta Eduarda Beneša boli telesné pozostatky M. M. Hodžu exhumované a za tých najvyšších počt prevezené do nášho mesta. Historici vravia, že začiatok slávnostného sprievodu s rakvou už bol v kostole a koniec sa ešte len pohýňal zo železničnej stanice. Tretí a poslednýkrát bol Hodža pochovaný v roku 1989, keď z Rachmaninovho námestia bol prevezený na čestné miesto Vrbického cintorína. Vďaka všetkým v našom meste, ktorí si ctia tradície a poslanstvo našich predkov. Hlavne pánovi primátorovi a poslankyniam a poslancom, pánovi riaditeľovi VPS, ako aj všetkým ľuďom dobrej vôle.

Pamiatka reformácie – neustále som uvažoval, ako naplno využiť obrovský potenciál tohto sviatku. Tak sme vo Vrbici urobili trochu iné Služby Božie. S úžasnou recitáciou sestry Zuzany Klotákovskej, hudbou našich milých kantorov a čo je hlavné, bez kázne. Namiesto kázne brat Dr. Peter Vítek predniesol výbornú prednášku o dejinách protestantizmu na Liptove. Realistickú, neprikrášlenú, jednoduchú, skvelú. Pozvanie prijali aj naši vzácní hostia. Brat kazateľ Róbert Pálenčík spolu s bratmi a sestrami z bratskej jednoty baptistov (BJB) zaspievali piesne a predniesli báseň. Brat farár z rímskokatolíckej farnosti v Okoličnom Jozef Tomaga bol v dejinách asi prvým bratom farárom katolíkom, ktorý sa prihovril evanjelikom na reformačných Službách Božích. S láskavosťou a múdrosťou sebe vlastnou vyzdvihol to, čo nás spája, nie to, čo nás rozdeľuje. Tak to v živote má byť. Hľadať to, čo nás spája. Ani sme si neuvedomili, ako rýchlo plyní čas. Služby Božie trvali jednu hodinu aj štyridsať minút. Za bežných okolností by nám veriaci pomaličky z kostola odišli. Najsilnejším zážitkom bolo zaspievanie hymny „Hrad prepevný!“ Evanjelici, bapťisti, katolíci. Prečítajte si niekedy jej slová. Ona nie je o nenávisti k ľuďom, je o porazení diabla – toho zlého.

Lenže po službách Božích prišlo pokračovanie. Martin Luther často večeral so svojimi žiakmi a spolupracovníkmi. Voda bývala

Reformačný večer, bratia a sestry z BJB

závadná, a tak principiálne pili pivo. Pri týchto stretnutiach sa diskutovalo. Väčšinou o teologických témach. Jeden turčiansky šľachtic Révaj ich zapisoval. Tak vzniklo úžasné dielo: Reči pri stole. Ako to urobiť v našich podmienkach? Zhromaždiť ľudí, aby sa stretli, porozprávali, potešili. Tak som ich pozval na pivo! Veľmi mi v tom pomohol môj žiak z EZŠ Miško Matuláni: „Pán farár, všetko zariadim, len prídte!“ Miško svoj sľub splnil. Dúfam, že vznikne pekná tradícia. Žijeme smutnú dobu, ľuďom je ťažko, aj preto sú izolovaní. Covid nezasiahol len zdravie, ale aj spoločensvá. Musíme premýšľať, ako samotú ľudí čo najcitlivejšie prekonať. Bolo nám spolu tak dobre a toľko vecí sme prediskutovali, že sa nám ani nechcelo odísť.

Dopravné nehody. Tradične tretia novembrová nedeľa je venovaná pamiatke všetkým, čo zomreli pri dopravných nehodách. V spolupráci s bratom farárom Jankom Pacigom a Milanom Petrulom sa po dvojročnej prestávke spomienka opäť mohla konať v našom cirkevnom zbore. Tragické a bolestné. Koľko synov a dcér sa nevrátilo k svojim mamám a otcom. Len preto, že niekto nezodpovedný, potúžený alkoholom si myslel, že sa mu nič nemôže stať. Zvláštnym nešťastím je, že na všetko zlo doplácajú nevinní ľudia. Vždy tak prosím, aby naše kresťanstvo, naša viera v Boha bola hlavne o zodpovednosti!

Na záver malé pranie: „Keď sa rok s rokom stretne, nech je v srdci dobro. Nech zdravie a dobrá nálada neopúšťa nikoho z nás. A keď prídu veci bolestné, nech láskavý Boh všetko prikryje.“

Marián Bochnička, preds. zborový farár

Pamiatka na obete dopravných nehôd

Vianočné zvyky

a predvianočné

Vianoce sú pomerne mladým kresťanským sviatkom. Pre našich predkov bol aj čas adventu neoddeliteľnou súčasťou života. Je to prípravná doba pred prichádzajúcimi vianočnými sviatkami. Nový cirkevný rok nezačína prvým januárovým dňom ako občiansky kalendár, začína prvou adventnou nedeľou. V každom novom cirkevnom roku tak znovu oživa mystérium Kristovho narodenia, života, smrti a vzkriesenia.

Adventný kalendár

V posledných rokoch je akýmsi poslom Vianoc. Deti ho zvyknú dostávať od rodičov na Mikuláša. Ten im má skrátiť čakanie na ozdobený stromček a štedrovečerné darčeky. Urýchliť malým nedočkavcom predvianočný čas sa po prvýkrát za pomoci farebných obrázkov vytlačených v detskom kalendári podarilo podnikavému Mníchovčanovi Gerhardovi Langovi na začiatku 20. storočia. Keď v roku 1908 na vlastné náklady vytlačil vystrihovací kalendár s názvom „V Ježiškovej krajine“, nechcene tak vytvoril krásny a dodnes veľmi rozšírený vianočný zvyk. Praotec prvého adventného kalendára bol zostavený z dvoch listov papiera.

Na jednom bolo 24 básničiek, na druhom rovnaký počet vianočných obrázkov. Úlohou dieťaťa bolo vystrihnúť každý deň jeden obrázok a nalepiť ho k príslušnému textu. Ako každá novinka na trhu aj adventný kalendár to mal ťažké. Trvalo mu päť rokov, kým sa stal obľúbený u rodičov a detí. K jeho masovému rozšíreniu napomohlo odporúčanie cirkevných úradov a ministerstva školstva používať ho na školách ako pomôcku na náboženstvo. Počas 1. svetovej vojny kalendáre úplne zmizli z trhu. Pre svoj náboženský obsah boli Hitlerovou vládou v Nemecku zakázané. Po skončení druhej svetovej vojny sa kalendár rozšíril ďalej do Európy a každá krajina si vytvorila svoju vlastnú formu.

Adventný veniec

Začiatok zdobenia a prípravy adventného venca siahajú do prvej polovice 19. storočia. Najstaršia zmienka pochádza z roku 1838 z Hamburgu. Teológ J.H. Wichern zavesil drevený adventný veniec na dvere sirotinca. Každý deň naň upevnil horiacu sviečku. Pod ním bola pokladnička, kde mohli okoloidúci hádzať mince pre opustené a osirelé deti. Zásluhou evanjelického hnutia mládeže sa zvyk rozšíril do ďalších krajín. Adventné vence sa nevyrábali už len z dreva, ale aj z vetvičiek ihličnatých stromov. Živé adventné vence symbolizujú večný život, okrúhly tvar vyjadruje jednotu spoločenstva medzi ľuďmi a Bohom, plameň sviečok pripomína Krista ako svetlo lásky k ľuďom.

Štedrý deň

Posledný deň adventu. Pripadá na predvečer sviatku Narodenia Pána. Dodnes mnoho veriacich dodržiava počas dňa pôst, kedy si počas dňa odopiera jedlo a nápoje. Večera bola síce bohatá, ale zostavovaná z pôstnych pokrmov. Bola to obeť Bohu a zároveň poďakovanie za najcennejší dar, ktorý dal ľudstvu v podobe svojho syna. V tento deň museli byť bohatí k chudobným štedrí. Žobrákom sa rozdávala almužna, deti dostávali darčeky, koledníci výslužky, spomínalo sa na Adama a Evu. V tento deň si snúbenci a manželia medzi sebou vymieňali jablká alebo perníčky ako pripomenutie hriechu z rajskeho stromu. Štedrý deň v mnohých rodinách začínal zdobením vianočného stromčeka ako pripomienka rajskeho stromu života, z ktorého najskôr Adam a Eva jedli zakázané ovocie.

Koleda

Kresťanské Vianoce sú plné rôznych zvykov. Stretávame sa s koledami, ktoré mali priniesť blahobyť do každého domu. Na koledy sa po domácnostiach chodilo v Štedrý večer, na Štefana, Nový rok, sviatok Troch kráľov a niekedy aj na Hromnice. Koledy sa po celej Európe šírili už od stredoveku, šírili ich potulní žiaci, ktorí hrávali vo vianočných divadlách. Počas vianočných sviatkov sme ich mohli počuť na trhoch, v kláštoroch, v domoch bohatých mešťanov aj palácoch šľachty.

Text a obrázok prevzaté z knihy Valburgy Vavřínovej: Malá encyklopédia Vianoc

Návšteva, ktorá neodchádza

Viete, aká to je! Taká, ktorá aj keď sa rozlúči, zostane natrvalo zapísaná v našom srdci. S deviatkami na hodinách náboženstva preberáme novodobé dejiny cirkvi. Sú o statočnosti evanjelických farárov počas Slovenského štátu a hlavne počas komunizmu. Pozval som na besedu brata Juráša – syna brata farára Jozefa Juráša. On, muž spravodlivý, plný nadšenia a odhodlania, sa niekoľkokrát dostal do vážnych problémov. Najprv s gestapom a neskôr s komunistickým režimom. Je iné, keď čítate fakty, a je iné, keď počúvate syna! O tom, akým nesmiernym utrpením si musel prejsť jeho otec. O tom, ako im štátna bezpečnosť prehľadala byt! O tom, ako si v šifrách odovzdávali, koľko rokov väzenia vymeral súd ich otcovi! O tom, ako zloba a nenávisť režimu sa vyvršila aj na deťoch! Ale aj statočnej mame, ktorá napriek všetkým okolnostiam vytvorila krásu a harmóniu rodiny. No aj o dobrých ľuďoch v štruktúrach strany, ktorí pomáhali, ako to bolo možné, pretože zostali skutočnými ľuďmi. Žiaci sedeli ticho. Vždy sedia ticho, keď ich niečo zaujme. Množstvu vecí nerozumeli a na nasledujúcej hodine sa veľa pýtali. Niektorí by sa na nich nahnevali, pretože nerozumejú! Ale vtedy človek tak v tichosti poďakuje Pánu Bohu. Vďaka, že nezažili vojnu, vďaka, že nevedia, čo

znamená byť prenasledovaný pre vieru, vďaka, že žijú v slobodnej krajine, kde nikto nikomu nesmie bezprostredne ubližovať.

Od brata Janka Juráša som dostal úžasný darček. Množstvo spomienok a hlavne ukázal mi miesto, kde sú povochovaní jeho rodičia, starý otec Šenšel a ďalší jeho srdcu blízki. Na revanš som mu odfotil a poslal tabule významných osobností visiace na chodbách Hodžovho gymnázia. Medzi nimi aj tabuľu jeho otca a starého otca. Trošku som bol hrdý, priznávam. Za úžasnú prácu pedagógov tohto gymnázia. Nezabúdajú na osobnosti. Keď nezabudnete, vychováte ďalšie!

Nie celkom súhlasím, ak sa kritizuje mladá generácia. Majú svoj svet a svojich starostí požehnanie. Len im potrebujeme rozprávať a formovať ich svet. Neustále! Aj návštevami, ktoré neodídu, pretože natrvalo zostanú v našom srdci.

Marián Bochnička, preds. zborový farár

Činnosť spevokolu počas pandémie ustala. Aj okolnosti sa zmenili. Aj ubudlo nás pre rôzne príčiny. Ak máme pokračovať, sú potrební ďalší, ktorí radi spievajú a majú hlasové predpoklady. Pozývame všetkých doterajších členov spevokolu, ale aj nových. Stretneme sa **10. januára 2023 o 18:00 na starej fare** a budeme spoločne uvažovať o našich možnostiach.

Z NAŠICH MATRÍK

KRSTY: Majerská Simona, Šulek Filip, Stromková Alexandra, Mesárošová Zuzana Júlia, Triebušníková Klára, Papiková Zoe, Brezinová Jitka, Murgoš David, Murgošová Magdaléna, Kloták Juraj, Pethövä Zara, Konečná Amélia, Konečný Martin, Dorociaková Anna, Lintner Richard Ján, Lintner Adam, Vician Viliam, Feketík Marek, Háčik Teodor, Piovarčiová Nikola, Krajčírik Matúš, Nemtušiaková Viktória, Nemtušiaková Sára, Kubíková Tereza, Ondrášová Nela, Sekanová Natália, Švecová Liliana, Žiaranová Lívia, Béreš Sebastián, Murati Wiliam, Mikušová Petra Lea, Poulík Lukáš Mikuláš, Kandrik Šimon, Kubík Jakub, Smitka Richard, Prokop Ján

KONFIRMÁCIA: Krajčiová Veronika, Mrlan Peter, Kudlová Júlia Anna, (ostatní na str. 8)

SOBÁŠ: Šajdler Martin a Hladká Lucia, Šimček Martin a Droppová Katarína, Kubačka Martin a Šimková Andrea, Nemtušiak Daniel a Nemtušiaková Zuzana - požehnanie manželstva, Švec Marek a Kubovčíková Zuzana, Hlavčo Lukáš a Trnková Romana, Majerík Matúš a Cholvadová Lenka, Paprčka Tomáš a Martina Fúzia

obdobie: 6.4.2022 - 1.12.2022

POHREBY: Roman Štefan (89), Pastrnák Emil Milan (94), Pálka Bohdan (88), Porubiaková Bohuslava (96), Porubenová Anna (91), Barienčíková Želmíra (83), Dutková Irena (89), Brziak Ján (54), Mundierová Božena (85), Gajová Emília (87), Šunová Želmíra (92), Kunová Želmíra (81), Čupka Stanislav (77), Král Jozef (83), Kráľová Anna (86), Rázus Dušan (81), Šuchtár Milan (89), Jančuška Eduard (82), Mrázová Janka (73), Hudec Jaroslav (79), Kubíčková Mária (81), Čatloch Dušan (80) Urban Igor (46), Krišková Mária (90),

Cirkevný zbor ECAV
na Slovensku
Liptovský Mikuláš

ZVESTI - občasník cirkevného zboru ECAV Liptovský Mikuláš

Ročník 26 / číslo 2 / 11.12.2022

Vychádza pre vnútornú potrebu cirkevného zboru

Redakcia: obsah a grafika: Ján Blcháč ml., Ing. Stanislava Pethövä
gramatická korektúra: Mgr. Janka Záborská

Vydáva: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku Liptovský Mikuláš, Tranovského 6, 031 01 Liptovský Mikuláš

Kontakt: info@ecavlm.sk, 044-5522146

Vytlačil: REPROservis Kováč, s. r. o. v náklade 550 ks.

WWW.ECAVLM.SK

Vianočné stretnutia

24.12. - ŠTEDROVEČERNÉ SLUŽBY BOŽIE

15:00 Okoličné a Hl.kostol / 15:15 Ondrašová / 17:00 Hl.kostol a Il'anova

25.12. - NARODENIE KRISTA PÁNA (1. SVIATOK VIANOČNÝ)

Služby Božie

9:00 Hl.kostol

Vianočný koncert

17:00 Vrbica

26.12. - UMUČENIE ŠTEFANA (2. SLÁVNOSŤ VIANOČNÁ) - SLUŽBY BOŽIE

9:00 Hl. kostol a Ondrašová / 10:30 Il'anova a Okoličné

31.12. - KONIEC ROKA - SLUŽBY BOŽIE

15:15 Ondrašová / 17:00 Hl.kostol a Il'anova

1.1. - NOVÝ ROK - SLUŽBY BOŽIE

9:00 Hl.kostol / 10:30 Okoličné

6.1. - ZJAVENIE KRISTA PÁNA (3 KRÁLI) - SLUŽBY BOŽIE

9:00 Vrbica

7.1. - ZBOROVÝ TROJKRÁĽOVÝ BEDMINTONOVÝ TURNAJ

9:00-15:30 (PRIHLASOVANIE V KOSTOLE POČAS VIANOC)

8.1. - 1. NEDEĽA PO ZJAVENÍ - SLUŽBY BOŽIE

9:00 Hl.kostol / 17:00 Vrbica

EXTRA: ZAKOLEDUJME SI

Počas Vianoc sa bude koledovať v rôznych častiach zboru.
Pre viac info sledujte samostatné oznamy.

